

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 41/2019
01.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 3/19 од 07.02.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 01.07.2019. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 3/19 од 07.02.2019. године.

Образложење

Предлагач је 21.02.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 3/19 од 07.02.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 27У 19225/17. Предлагач наводи да је његова „притужба на повреду права на суђење у разумном року“ тумачена као захтев за убрзање поступка, што указује на „свестан покушај минимизирања активираних притужби уз манипулисање донетим решењем Управног суда од 07.02.2019. године“. Наглашава да је од дана подношења иницијалне тужбе Управном суду 18.12.2017. године прошло више од годину дана и тако прекорачен разуман рок за решавање предмета.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 27У 19225/17 и Р4 у 3/19 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач 18.12.2017. године поднео Управном суду тужбу против Првог основног суда у Београду, Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, коју је допунио 26.12.2017. године; да је решењем Управног суда од 12.03.2018. године наложено предлагачу, као тужиоцу, да у року од 15 дана уреди тужбу; да је поступајући по налогу суда предлагач доставио поднесак од 11.04.2018. године; да је предлагач 07.11.2018. године доставио допуну тужбе са 20 прилога; да је предлагач 09.01.2019. године поднео председнику Управног суда „притужбу на повреду права на суђење у разумном року“ због тога што допуна тужбе „није ажурно присаједињена основном предмету.... укупно 34 дана“.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је притужбу на повреду права на суђење у разумном року од 09.01.2019. године сматрао приговором ради убрзања поступка, као средством којим се штити право на суђење у разумном року у смислу члана 3. став 1. тачка 1) Закона о заштити права на суђење у разумном року, и када је овај приговор одбио као неоснован.

Наиме, предлагач је поднео тужбу Управном суду 18.12.2017. године са допуном од 26.12.2017. године, која је одмах узета у рад и предлагачу, као тужиоцу, већ 12.03.2018. године наложено да тужбу уреди. Поднесак о уређењу тужбе достављен је суду 11.04.2018. године, а нова допуна тужбе са 20 прилога достављена је суду 07.11.2018. године. Врховни касациони суд је оценио да је допуна тужбе у току управног спора дозвољена у контексту коришћења свих расположивих процесних средстава у циљу остварења постављених захтева који су предмет управног спора (види: пресуду Европског суда за људска права у предмету *Sokolov protiv Rusije*, број 3734/02 од 22.09.2005. године, став 38, „користи се предношћу извора које у домаћем праву има на распалагању у одбрани својих интереса“). Међутим, по налажењу овог суда, дуже трајање поступка које је настало као резултат подношења најпре неуредне тужбе од стране предлагача, а затим и допуне тужбе, не може се сматрати прекорачењем рокова за које одговорност сноси суд. Неажурно поступање Управног суда огледа се само у томе што поднесак тужиоца, овде предлагача, којим је допуњена тужба није здружен списима предмета дуже од месец дана, али ово кашњење није могло довести до повреду права предлагача на суђење у разумном року.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача одлучивши као у изреци.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић